

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אף עצרת וכו'
בירושלמי אר"י. עיין מ"ל
פ"ג הלכה ו' מהלכות חבל:

הגהות מהר"י לנדא

[א] תום' ד"ה אף עזרת וכו'
צירושלמי. ז"ל פ"ב הלכה ג'
ובמס' ביצה פ"ב הלכה ד':

מוסף רש"י

מביאין שלמים. ביום שמו
לא שום דבר בזה שכן מאלל
הדיוט (עליו: ז') שכן מאלל
אלס חיוט וכחיו קר אשר
אלל כל נפש (מגילה ז').
וראין סומכין עליהם.
השמיים שבות היא ששמשם
צבעלי חיות וזמן (בינה לו: עו)
אלו קר משום שבות ולא עליון
צאלן ולא ורכבן על גבי בהמה
(עליו: ז') ששכל אלס אקורה
משום שבות שכל בהו היא
סומך וזו היא ליל שמשם צבעלי
חיים (ביצה יט.) ועל אלו
קצירבו חיוטין יסמכו
מתמול, דלית להו ציפס שמאי
מאכסמה שחיות (עליו: ז')
אבל לא עירולות. חין
מביאין שלום. שעות. חין ממזמין
ומוסקין שכן קרבו צבור חיות
קצוב. שכל עובד חידל לא יצא
ששן לא אכילת הדיוט
וכחיו עשה לם כס ואל
לגבות (ביצה יט.) חון מלכות
וקצוב שחון קצוב על שחון
חיוט חיוט חיוט וחיוט ואפילו
שעות ולא שכן חיוטין (עליו: ז')

[illegible]

דערהדי גנה. ששה לגובה הגב של בהמה: גובה של בהמה דמי. והוראש שיה בגובה לגב הבהמה: מתני' מציין שלמים. ב"מ"ט שהן אכילת הדיוט: ואין סומכין עליהן. כדאמרין (ט) אלא סומך עליהן מערב י"ט ושוחטין ב"מ"ט דלא צעין תפך לסמיכה שחיטה:

אכל לא מביאין עולות. באתון שיכול להביא לאחר יו"ט דכתיב הוא לצד ועשה לכם (שמות יב) לכם ולא לגבוה: **ויזם טבוח.** של קרבנות ראייה וסוטה ופסח וזבח השבת שאין מקריבין לא ביו"ט ולא בשבת: **אין טלה יום טבוח.** אינה נזרקה יום טבוח שמותר להקריב ביו"ט: **אין כהן גדול מתלבש כללים.** נאים בצביתו ובשוק. ולאו בשעת עבודה מקאחר ולא בצבדי כהונה קאי אלא שאלא יתנאה באתו היום שיום טבוח של עזרת אחר שבת ^(א) שיציו הכל שאין היום יום מפני המדוקין שהיו ואומרים עזרת אחר שבת: **נביא מה המלות יש לה תשלומין כל שבעה.**

בדרבנן קראי צפ"ק (דף ט.) ב' חג
הסוכות וה"ה לחג המנוחות שהרי אף
הוא שבעת ימים: פז"ר קש"ב. פי"ס
ומז"ן רמ"ל קרב"ן ש"י ברכ"ה. פי"ס
וענין פרי החג כל שבעת ימי החג
אין מפייעין עליהן אלא לפי חשבון
המשמרות לפי סידור מקדש אותן
נבדלתי מן המזבח וסוכה (דף נה.)
שהיה מקריב פרים היום לא היה
מקריב למחר ופר של שמיני מפייעין
ועליו איהו מן המשמרות יקריבנו. זמן
שהיינו. רגל שיש לו שם רגל צפני
ועליו ואינו קרוי סוכות. קרבן שאין
בזהות קרבנותיו כסדר פרי החג
שפרי החג מתמעטין והולכין וכצדהן
י"ד בכל יום ואילים שנים ובשמיני פרי
אחד איל אחד ושבעה כבשים. שיר אר
אחד קרבנו כסדר שיר של ימות
החג ואינו מביא מענין פשוט
הומצה"י (פוכה נה.) שהוא סימן לשיר

של ימות החג. זכרה שהיו מזכירים את המלך זכר שלמה שנאמר בו ציווה השמיני שלח את העם ויזכרו את המלך (מלכים א' ח'): **תפסת מרובה לא תפסת**. כל מקום שתמצא שני דרכים אחד מופש מרובה ואחד מופש מועט טוב לך לתפוש את המועט שאפילו היה לך לתפוש את המרובה ותתפוס את המועט תפסתה תפסתה שיש בכלל המרובה המועט אבל אם תתפוש המרובה והיה לך לתפוש המועט נמצאת שתפסת שלל כדא: **טעון לינה**. מוציא י"ט:

ויסית
יכירו שהוא יום טוב: **אף עצרת יש לו תשלומין**. * צירושלמי א' א'
כלומר מהתם משמע שהיה לו תשלומין וקשה לה"ר אלהן תיפוק
בפרק במה מדליקין (שם ב') דשבת נפטר דוד ושמה התם לית
ל' צפני ענמו ואינו בכלל סוכות וזרחה היא זרחת המלך דכתיב
(סופה דף מז. וס) אמר כשם שחג טעון שיר קרבן זרחה ולינה אף
ותפלה ועוד לישאב דנקט זרחה צפני ענמו ושמע דאף צימים אחרים
וכל שבעה וכן איחא משמע בזרחת המזון ותפלה צני למימר ל'
וצימים וכן ציום ללמד שהוא רגל צפני ענמו ונראה לר"ם זרחה ב'
לינה צירושלים ור"ח מפרש רגל לענין אצילות והכא איחא בפרק
שלו הרי כאן כ"א ושניהם יסד ר"ת במעריב שלו ⁽¹⁾ לינה שלשים ירח
ימים וזרחת המלך אינה לשם ולינה לא צני למיחני לדברי רש"י ור"ח
מזמור שלו שלם דבשאר ימי החג אומר הוצאיה * דמפרש התם ש'
מנא ⁽²⁾ שאמר למנוח על השמינית מיהו אומר ר"י דהתם לא מדבר
משמע שהיו אומרים אותו במקדש כיון דנתקן לומר: **תפשת מוני**
ויו"מ דלמדה מרובה אין קצבה דלעולם תוכל להרבות אבל למועט
שנים יכול מרובים א"ר עקיבא כל שמשמעו מרובה ומשמעו מוע'
אינה כלה מודדין במדה כלה ואין מודדין בשאיה כלה א"ר נחמיה
צ"בנה. אחא כראזי ור"מ דאילו לת"ק ור"ש וראש"י ב"ב פ"ק

אין דורשין פרק שני חגיגה

רב אשי אמר אפילו תימא צדדיו מותרין. דישחית צעלמא דהא ק"ל לרב אשי בפרק בתרא דשבת (דף קנא. וס) אמר רב אשי השתא דלמרינן נדדיו אסורין אלא הכי קאמר דמהא ליכא למישמע מינה ^ז: בית שמאי אומרים מביאין שלמים. צביה

רב אשי אמר אפילו תימא צדדין מותרין
 דבהרי גבה כגבה דמי: **מתני'** ^(א) בית
 שמאי אומרים מביאין שלמים ואין סומכין
 עליהם אבל לא עולות וב"ה אומרים "מביאין
 שלמים ועולות וסומכין עליהם עצרת שחל
 להיות בערב שבת ב"ש אומרים יום טבוח ^(ב)
 אחר השבת ובית הלל אומרים אין יום
 טבוח אחר השבת ^(ג) ומודים שאם חלה להיות
 בשבת שיום טבוח אחר השבת אין כהן
 גדול מתלבש בכליו ומותרין בהספד
 ובתענית שלא לקיים דברי האומרין עצרת
 אחר השבת: **גמ'** א"ר אלעזר א"ר אושעיא
^(ד) מניין לעצרת שיש לה תשלומין כל שבועה
 שנאמר **ו**בחג המצות **ו**בחג השבועות **ו**בחג
 הסוכות מקיש חג השבועות לחג המצות
 מה חג המצות יש לה תשלומין כל שבועה
 אף חג השבועות יש לה תשלומין כל שבועה
 ואימא מקיש לחג הסוכות מה חג הסוכות
 יש לה תשלומין כל שמונה אף חג השבועות
 יש לה תשלומין כל שמונה שמיני רגל בפני
 עצמו הוא אימור דאמרי ^(ה) שמיני רגל בפני
 עצמו הוא הני מילי ^(ו) לענין פו"ר קש"ב אבל
 לענין תשלומין תשלומין דראשון הוא ^(ז) דרתנן
 מי שלא חג ביום טוב הראשון של חג חוגג
 את כל הרגל יום טוב האחרון ^(ח) תפשת
 מרובה לא תפשת תפשת מועט תפשת אלא
^(ט) למאי הלכתא כתביה רחמנא לחג הסוכות
 לאקושי לחג המצות מה חג המצות טעון
 לינה אף חג הסוכות טעון לינה והתם מגלן
 דכתיב

ביום טובו לא היה לזבשן כדי לעבוד שלא יתראה להיות יו"ט ור"א
לדבריו בירושלמי פירקין א"ר יוס' בר בון ששם ריב"ל בכל יום כ"ט
ומתלבש בכליו והולך ומקריב תמיד של שחר א"ש י"ט כ"ט כ"ט
ומדבשות מקריב אותן והולך ואוכל בציטו וזא ומקריב תמיד של ערב
בציטו עוקבא בשם ריב"ל אמר לא היה עושה כן אלא בשבחות וי"ט
כלומר שלא היה רגיל ומתלבש בכליו ולעבוד אלא אז מפני צבד
היום אבל אי צני מקריב בכל אות נפשו כדחתן ביומא^(ט) (דף ד.)
מקריב בראש וציוס טבוח אף לכולי עלמא לא היה מתלבש שלא
רבי יוסי בר בון דוד מת צבוח והיו כל ישראל אוניין הקריבו למחר
הכל בלא הכי לא הקריבו בראשון כיון שהיה שבת כדמשמע בשבת
הכי אלא פליגי דאחא: פ"ד ק"ב. פרש"י רגל צפני ענמו שם
ציוס השמיני שלא את העם וגו' וקשה לר"ת דהא צפ' לזב וערבה
צני עשרת טעון ברכה וקרבן ושיר ולינה מאי לאו זמן לא ברהמ"ז
איה והכי איתא בירושלמי ברכה צפני ענמו מאי הא א"ל זמן א"ל זמן
אל כ' ו' ומפרש לשם מנא ידעינן שהוא רגל דהא בכוהן כחיד
ההוא קטן ופסול מקריבין את שמיני עשרת וערב היינו לינה שטעון
ברא דמועד תפול (דף ד.) הרי עברו עליו רגל החג והדמי שמיני
באשר אכלים ינחם וזכרת המלך לא צני למיתני משום דההוא אשאר
הוא דפשיטא ליה שיר^(ט) פרש"י לא איתפרש ליה ור"ת מפרש דלאומר
חיל ציוס^(י) אחד מזומר ומסיים צני וכאן כולו שלם ורבי עזריאל
מן מה שאומר בפסוקי דזמרה כמו שמוסיפים מזמורים בשבת מ"מ
תפשת. לפי שיש בכלל מאתים מנה^(י) ומ"מ חשבון שצידק אחמי
סוף ולא יתכן דבת"כ פליגי תנאי צני צהא גבי ימים מיעוט ימים
הוא המרובה לא תפשת א"ר יהודה שני ימים אחדת כלה ואחת
צ' למה לא הכחז לפסוח א"ו לנעול^(י) : א"ה חג הסוכות שיעון
ר"ה (דף ה.) וס' נפקא להו מדמכיו ופנית צבוקר כל פיטות
ס' צפסמין (דף ה.) פסח שני אין לריבא קרא:

דלתי

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

יח א ב מיי פ"א מהלי
חגיגה הלכה ח ט:
יט ג ד מיי שם הלכה ו:
ה [מיי] פ"י מהלכות תמידין
הלי ה יג]:
ו [מיי] פ"א מהלי חגיגה הלי
ז ופ"ב הלי ה]:

תורה אור השלם

1. שְׁלוֹשׁ פַּעַמִּים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל זָכוֹר אֶת פָּנָיו יי' אֱלֹהָיו בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר בַּבַּחַג הַמִּצּוֹת וּבַחַג הַשְּׁבִעוֹת וּבַבַּחַג הַסְּכּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֶת פָּנָיו יי' רִיקָם: דְּבָרִים טז טז

הגהות הב"ח

[illegible]

רבינו חננאל

רב אשי אפילו תימא צדדין
מותרין כל דלהדי גבה
דרישא כגבה דמו. א"ר
אלעזר א"ר אושעיא מניין
לעצרת שיש לה תשלומין כל
שבועה ת"ל כחג המצות
ובחג השבועות וזבחו
הסוכות כו. פז"ר קש"ב.
פירשנוהו כבר למעלה.